

Sygn. akt I CSK 441/20

POSTANOWIENIE

Dnia 9 marca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kamil Zaradkiewicz

w sprawie z wniosku D. B. i K. B.
przy uczestnictwie E. B., Z. B. i P. K.
o zniesienie współwłasności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 marca 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni K. B.
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 16 stycznia 2020 r., sygn. akt V Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) oddala wniosek uczestniczki Z.B. o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 16 stycznia 2020 r. Sąd Okręgowy w W. po rozpoznaniu apelacji Wnioskodawców D. B. i K. B. oraz Uczestnika P. K. od postanowienia Sądu Rejonowego w G. z udziałem E.B. oraz Z.B. w sprawie o zniesienie współwłasności zmienił zaskarżone postanowienie w punktach 3.b i 4.b, obniżając kwotę należną od K. B. oraz P. K. na rzecz Z. B. do kwoty 126.942,85 zł oraz oddalił obie apelacje w pozostałym zakresie i wskazał, iż uczestnicy postępowania ponoszą koszty związane ze swym udziałem w sprawie.

Sąd Okręgowy podzielił ustalenia stanu faktycznego i rozważania dokonane przez Sąd Rejonowy, przyjmując je za własne, z wyjątkiem ustalenia wysokości wynagrodzenia należnego Uczestniczce Z. B. tytułem korzystania przez K. B. oraz P.K. z nieruchomości ponad ich udział. W pozostałym zakresie zarzuty obu apelacji nie były uzasadnione, jak również nie było podstaw do uwzględnienia wniosku o rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty.

Od powyższego orzeczenia skargę kasacyjną złożyli Wnioskodawczynie K. B. oraz Uczestnik P. K. w zakresie punktu 2 - tj. oddalenia obu apelacji i punktu 3 - tj. w zakresie orzeczenia o kosztach. Zarzuty dotyczyły naruszenia prawa materialnego, czyli art. 156 ust. 3 i 4 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz.U. z 2020, poz. 65, dalej: u.g.n.), polegające na przyjęciu za podstawę orzeczenia operat szacunkowy z 15 kwietnia 2018 r., bez dopuszczenia dowodu z urzędu na okoliczność ustalenia aktualnej wartości nieruchomości, co spowodowało błędnym oznaczeniem wysokości dopłat pieniężnych. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania został oparty na jej oczywistej zasadności.

Skarżący wniesli o uchylenie postanowienia Sądu II instancji w całości oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w W., albo o uchylenie powyższego orzeczenia w całości i rozpoznanie sprawy co do istoty, jak również o rozstrzygnięcie o zwrocie kosztów postępowania wraz z kosztami zastępstwa procesowego.

Uczestniczka postępowania Z.B. wniosła o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i o zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania kasacyjnego (kosztów zastępstwa procesowego).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia. Jego rozpoznanie przez

Sąd Najwyższy musi być w każdym wypadku uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Sąd Najwyższy na niniejszym etapie postępowania kasacyjnego, tj. w ramach tzw. przedsądu, bada wyłącznie wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania. Cel wymagania określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty przez powołanie i uzasadnienie przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance wymienionej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie*, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności orzeczenia z zasadniczymi i nie podlegającymi różnej wykładni przepisami albo jego wydania w wyniku oczywiście błędnej, widocznej bez głębszej analizy prawniczej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa. Natomiast skarżący przedstawiając jako okoliczność uzasadniającą rozpoznanie skargi kasacyjnej „oczywiste naruszenie prawa” powinien wykazać kwalifikowany charakter tego naruszenia.

Powyższe nie zostało wykazane we wniosku o przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w niniejszej sprawie. Uzasadnienie skargi w istocie odwołuje się do naruszenia przez Sąd *ad quem* przepisów dotyczących ustalenia faktów i oceny dowodów (kwestia opinii biegłego i wartości dowodowej sporządzonego przez niego operatu szacunkowego). Skarżący uznają, że wartość nieruchomości w sposób oczywisty uległa zmianie, to jednak jest twierdzenie, które nie może uzasadniać zarzutu oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Wykorzystanie przez sąd opinii biegłego, mimo braku wymaganej przepisem art. 156 ust. 4 u.g.n. klauzuli aktualizacyjnej, nie oznacza, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, jeżeli skarżący nie przytacza żadnych twierdzeń wskazujących na zmianę uwarunkowań prawnych lub innych czynników rzutujących na wysokość szacunku bądź twierdzeń wskazujących na odmienną wartość nieruchomości

(zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 10 maja 2018 r., sygn. akt I CSK 798/17, niepublikowane). Sąd odwoławczy do kwestii tej odniósł się w uzasadnieniu orzeczenia, wskazując m.in. na aktualność opinii biegłego w chwili wydania orzeczenia przez Sąd pierwszej instancji, zaś wartość nieruchomości nie była przez wnioskodawczynię kwestionowana w dacie zamknięcia rozprawy. Nadto zmiana dotyczyła wysokości należnego wynagrodzenia za nadudziałowe korzystanie z nieruchomości i wynikała z odmiennego ustalenia wysokości udziałów. Okoliczności te skutkują uznaniem, że nie został umotywowany wniosek w zakresie spełnienia przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 w związku z art. 13 § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, w odniesieniu do kosztów postępowania kasacyjnego nie znajdując podstaw do odstąpienia od zasady przewidzianej w art. 520 § 1 k.p.c.

jw